Nr. 46

18 november 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Het zwarte lam

door Henk Bouwman

Midden op het dorpsplein van Hautepont in de Franse Pyreneeën was een ronde waterput. Er groeiden bloemen omheen en je zag er altijd wel een paar vrouwen, die water kwamen halen of gewoon wat met elkaar stonden te praten. Hautepont had geen waterleiding en dus was de put voor de inwoners erg belangrijk. Maar tegelijkertijd was hij het middelpunt van het dorp. Overdag speelden de kinderen er en 's avonds rookten de mannen er een pijp en vertelden zij over wat ze vroeger beleefd hadden of over smokkelaars, die in deze streek vlak bij de Spaanse grens nogal veel voorkwamen. De kinderen luisterden dan met open mond en vonden het jammer als hun moeders hen in huis riepen, omdat het bedtijd was. Vooral Marco Menzou vond dat jammer, want hij hield van de bergen en van de verhalen.

Hautepont had geen school; driemaal in de week kwam de onderwijzer uit Vienbois, dat vijf kilometer verder lag, de kinderen lesgeven in het donkere zaaltje achter het café van meneer Matisse. Op die manier leerden ze het voornaamste en hadden tegelijkertijd veel vrije tijd om te spelen of wandelingen te maken in de bergen. Vooral op dat laatste waren ze dol. Natuurlijk is wandelen in de bergen weleens gevaarlijk, maar de kinderen van Hautepont waren zo met de streek vertrouwd, dat hun ouders hen met een gerust hart lieten gaan. Er was ook nog nooit iets gebeurd, tot op die middag in het voorjaar, toen Vincent, het zoontje van meneer Matisse, in een afgrond viel en zijn been brak. Als gewoonlijk was hij er met Marco, Alec, diens zusje Juliette, Antoine en de kleine Angélique op uitgegaan. Toen ze 's middags teruggingen, wilde Angélique nog wat bloemen plukken, die vlak langs een afgrond bloeiden. Vincent gaf Marco een hand en reikte naar de bloemen. Maar opeens begon de bodem te schuiven en Marco, die zijn vriend niet kon houden, liet hem los. Met een gil van angst verdween hij over de rand. De kinderen renden zo hard ze konden naar het dorp om hulp te halen en een uur later hadden een paar sterke mannen Vincent uit de afgrond gehaald en naar huis gedragen. Toen de dokter uit Vienbois hem onderzocht had, bleek hij er nog goed te zijn afgekomen: alleen zijn rechterbeen was gebroken en hij zou een hele tijd rust moeten houden.

En zo lag Vincent in de kamer boven het café van zijn vader. Door het raam keek hij op het plein en zag de kinderen spelen. Marco en de anderen kwamen veel op bezoek en brachten dan bloemen en fruit mee en vertelden wat ze beleefd hadden. En op een dag leek het been van Vincent genezen te zijn. Alec en Marco, die naast zijn bed zaten, keken aandachtig toe, terwijl Vincent met een stok en gesteund door zijn moeder door de kamer strompelde. „Man," zei Alec en hij knipoogde tegen Marco, „je loopt weer als een kievit. Niemand kan aan jou zien dat je je been gebroken hebt. Wanneer mag hij naar buiten, mevrouw Matisse?" Vincents moeder begon te lachen. „Ja, hij loopt al weer aardig," zei ze, „maar zijn been moet eerst sterk worden voor hij bij jullie op het plein kan spelen. En dat duurt nog wel even, hoor." Maar het duurde allemaal veel langer dan ze gedacht hadden. De week daarna kwam de dokter nog eens kijken en hij trok een ernstig gezicht. Vincent had weer koorts gekregen en voelde zich ziek. Hij werd helemaal onderzocht en toen de jongens later kwamen vragen, wat de dokter gezegd had, antwoordde mevrouw Matisse: „Het is niet zo mooi, jongens. Het been van Vincent is nog lang niet genezen en hij zal nog een hele tijd moeten rusten." Marco, Alec, Antoine en de meisjes liepen zwijgend terug naar de put en gingen op de stenen rand zitten. Vooral

Marco was erg onder de indruk, want diep in zijn hart had hij nog steeds een soort van schuldgevoel, omdat hij op die bewuste middag Vincents hand had losgelaten, waardoor deze in de kloof was gevallen.

Alec peuterde met een stok tussen de keien en keek nadenkend voor zich uit. „Wat erg, hè?" zei hij tegen Marco. „Het is geen pretje als je zo lang op je bed moet liggen. Als we nu maar eens iets voor hem konden doen."

Juliette keek hem aan en zei: „Nou, we brengen toch elke keer bloemen mee en fruit. . ."

„Jawel," zei Marco, „maar Alec bedoelt: als we nu eens iets speciaals voor hem konden doen; iets heel aparts. . ."

„Waarom wil jij iets aparts voor hem doen?" wilde Juliette weten.

„Nou. . . eh. . . tenslotte heb ik toen zijn hand losgelaten. . ."

„Nee," kwam Alec tussenbeide, „dat is onzin; als jij zijn hand niet losgelaten had, zou je zelf ook naar beneden getuimeld zijn. Daar kun je niets aan doen. Maar. . . ja, ik zou ook wel iets voor Vincent willen doen, iets, waardoor hij weet dat we aan hem denken. . ."

„We denken toch zeker altijd aan hem," zei Juliette verontwaardigd.

„Stil nou eens," bromde Alec en sloeg met zijn stok hard op de straatstenen. „We zouden hem iets kunnen géven. . ."

„Wat dan?" vroeg Marco.

„Tja. . . wat moet je nou. . . wacht eens, een nieuwe tol. . ."

„Daar heeft hij niks aan, hij kan niet eens lopen."

„Of. . . een dier. . . ja, een dier. . . dat is leuk. Dat kan hij op zijn kamer houden en dan kan hij er steeds naar kijken en. . ."

Ze moesten allemaal even over dit nieuwe plan nadenken. Een dier, ja, dat was een idee. Maar wat voor een dier? Toen kwam Antoine ineens met een voorstel. „Als we nou eens. . ." zei hij langzaam, „als we nou eens. . . een schaap. Ik weet dat Vincent altijd graag een schaap heeft willen hebben. Als we. . ."

„Een schaap?" vroeg Juliette. „Om op zijn kamer te houden? Toe nou. . ."

„Het is niet eens zo'n gek idee," vond Marco. „Tenslotte hoeft het geen groot schaap te zijn; het kan een lammetje zijn. . ."

„Ja, precies, een lammetje," zei Antoine, „ik weet zeker dat Vincent graag een lammetje zou willen hebben."

Weer zwegen ze een tijdje. Toen zei Angélique: „Hoe kom je aan een lammetje?"

„Nou," zei Marco, „gewoon, die kun je kopen en. . ."

„Heb jij geld?" vroeg Juliette.

„Eh. . . nee, niet genoeg, denk ik. Maar we kunnen samen misschien. . . Wat kost een lam eigenlijk?"

Ze hadden er geen idee van. Peinzend zaten ze voor zich uit te kijken en dachten over een lam, dat ze aan Vincent cadeau wilden geven, zo maar, omdat ze hem graag mochten en omdat hij ziek was.

De volgende dagen bleven ze met het idee rondlopen en toen ze op een middag weer bij elkaar bij de put zaten, zei Marco: „Ik heb eens hier en daar gevraagd van dat lammetje, maar daar is niet makkelijk aan te komen. Op de eerste plaats zijn hier weinig mensen die schapen houden en als iemand een lammetje heeft, verkoopt hij het en het brengt veel geld op. Alleen, mijn broer zei dat meneer Laval, die vlak bij de grens woont. . ."

„Wie is meneer Laval?" vroeg Alec.

„Weet ik niet, maar mijn broer schijnt hem te kennen. Hij moet een heleboel schapen hebben. Misschien dat hij. . ."

„We zouden het kunnen gaan vragen," stelde Alec voor. „Als we het uitleggen, zal hij er misschien. . ."

„Een géven?" vroeg Juliette. „Vast niet, dat kun je wel vergeten. Marco zegt net, dat lammetjes duur zijn. Nou, dan zal hij er heus niet een zo maar voor niks weggeven."

„We kunnen het in elk geval gaan vragen," zei Marco. „Zullen we morgenmiddag? Mijn broer heeft me uitgelegd waar hij woont."

De volgende middag gingen de kinderen erop uit. Ze volgden een bergpad ten zuiden van het dorp en kwamen na een half uur aan de rand van een klein dal. Alec, die voorop liep, bleef staan en wees naar beneden. Hij keek Marco aan en vroeg: „Zou dat daar het huis van meneer Laval zijn?"

Marco knikte. „Ik denk het wel. Het klopt met de beschrijving van mijn broer. Gek eigenlijk, dat we hier nooit eerder langs gekomen zijn."

Ze begonnen langzaam de helling af te dalen in de richting van een lage boerenwoning met een rieten dak, die half verscholen stond tussen een groepje bomen. Achter het huis waren twee grote schuren. Het geheel zag er verlaten en eenzaam uit. Toen de kinderen dicht bij het huis gekomen waren, zagen ze een lage deur, die waarschijnlijk toegang gaf tot de keuken. Ze aarzelden even en toen stapte Marco naar voren en klopte aan. Het bleef een ogenblik stil, daarna begon er ergens binnen een hond te blaffen. Verder gebeurde er niets. De kinderen keken elkaar aan en Alec liep naar de achterkant van de hoeve om te kijken of daar soms nog een deur was. Toen hij terugkwam schudde hij zijn hoofd. „Nogal vreemd, hè?" zei hij. „Er schijnt maar één deur te zijn en ik geloof dat er niemand thuis is behalve die hond." Het dier blafte intussen nog steeds.

„Probeer het nog eens, Marco," zei Antoine. „Misschien heeft meneer Laval het niet gehoord."

Marco klopte nogmaals, maar ook deze keer hoorden ze niets behalve de hond. De kinderen wilden teruggaan, toen boven hen iemand zei: „Wie zoeken jullie?" Marco en de anderen keken omhoog en zagen een man, die door een geopend dakraam op hen neerkeek. Het leek of hij hen al een hele tijd bespiedde. „Nou, wie moeten jullie hebben?" vroeg hij nog eens.

„Meneer Laval," zei Marco. „Die woont toch hier?"

„En wat moeten jullie van meneer Laval?"

„We wilden vragen. . . eh. . . of hij soms een lammetje voor ons heeft."

„Een lammetje?"

„Ja, meneer. We wilden het graag cadeau geven aan een vriendje van ons."

„Hij is erg ziek," zei Angélique met haar hoge stemmetje.

„Een lammetje. . ." herhaalde de man nadenkend. „Zo, zo, nou, wacht maar even. . . ik kom er aan."

Het hoofd verdween door het dakraam en de kinderen keken elkaar verbaasd aan. „Rare manier om iemand te woord te staan," vond Alec. „Maar misschien is hij bang voor dieven of inbrekers, omdat hij hier zo alleen woont en kijkt hij altijd eerst door het raam wie er is."

Vervolg op blz. 26

Mijn vader is geen struikrover

VANACHTER EEN GORDIJN IN HET PALEIS VAN DE GOUVERNEUR KEEK AMY VERBIJSTERD TOE.

HENRY LYNDON HAD ZIJN DOCHTER AMY BIJ MARTHA, EEN OUDE DIENSTBODE, ONDERGEBRACHT, TERWIJL HIJ ZELF OP ZOEK GING NAAR DE ECHTE STRUIKROVER. AMY HOOPTE DAT HAAR VADER, DIE BELOOFD HAD TEGEN DE MIDDAG TERUG TE KOMEN, ZIJN DUBBELGANGER ZOU KUNNEN ONTMASKEREN VOOR DE POSTKOETS VERTROK.

AMY HOLDE TERUG NAAR MARTHA'S HUISJE EN DACHT INTUSSEN SNEL NA.
HET IS VAST AL OVER TWAALVEN, MISSCHIEN IS VADER AL TERUG. DAN KAN HIJ NAAR GUILDFORD RIJDEN EN DIE VERMOMDE STRUIKROVER OP TIJD ONTMASKEREN!

MARTHA, DIE DUIZEND ANGSTEN HAD UITGESTAAN, ONTVING AMY MET OPEN ARMEN.
GELUKKIG DAT JE ER WEER BENT! IK HEB VOORTDUREND OVER JE IN ANGST GEZETEN!
HET SPIJT ME, MARTHA, MAAR IK MOEST GAAN... IS VADER AL TERUG?

MARTHA SCHUDDE HET HOOFD EN TROK AMY VLUG MEE NAAR BINNEN.
MISSCHIEN MOET HIJ EEN OMWEG MAKEN NU IEDEREEN NAAR HEM ZOEKT.
KWAM HIJ NU MAAR GAUW, WANT IK HEB DRINGEND NIEUWS! HET IS ERG BELANGRIJK!

AMY VERTELDE MARTHA WAT ZE GEHOORD EN GEZIEN HAD. MARTHA KEEK HET MEISJE ANGSTIG, MAAR OOK BEWONDEREND AAN.
ZIE JE NOG NIETS, MARTHA? O, ALS HIJ MAAR VOORTMAAKT!
NEE, ER KOMT NIEMAND AAN. NOG EVEN GEDULD, KINDLIEF!

MAAR... KIJK EENS OP DE KLOK, MARTHA, OVER EEN UUR VERTREKT DE POSTKOETS. VADER ZAL TE LAAT KOMEN...

TOEN NAM AMY EEN KLOEK BESLUIT.
IK WEET WAT IK GA DOEN, MARTHA; IK GA MET DE POSTKOETS MEE! IK ZAL DIE MAN BELETTEN TE ONTSNAPPEN! VERTEL JIJ ALLES AAN VADER, DAN KAN HIJ ME ACHTERNA KOMEN!
MAAR, KINDLIEF, DAT KAN NIET; HET IS VEEL TE GEVAARLIJK VOOR JE!

NET VOOR DE POSTKOETS ZOU VERTREKKEN, KWAM ER NOG IEMAND AAN DIE MEE WILDE.
DE OSSEKOP
LONDEN
PORTSMOUTH
AMY WIST DAT ZE GEZOCHT WERD EN DAT DE MAN, DIE ZIJ ACHTERVOLGDE, EEN SCHURK WAS, MAAR VOOR HAAR VADER WILDE ZE ALLES WAGEN.

DWARS DOOR DE WOESTIJN

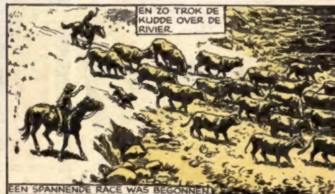

Na het spannende verhaal van Jill en Alan en hun tocht met de kudde beginnen we volgende week met een nieuw stripverhaal. Het heet

DE ONBEKENDE VIJAND

en het belooft minstens even spannend te worden

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert, naar zijn zeggen uit vrees voor boze geesten. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf.*

Vervolgens zette de bendeleider zijn plan uiteen. Zij zouden door de jungle naar de heuvel gaan waar het wrak lag. De aanval moest geschieden na het invallen van de duisternis. Alle blanken en ook de te hulp komende bedienden moesten worden gedood. Boh Thauk besloot vier dacoits achter te laten. Het was hun taak het kamp, U Shwe en zijn zoon te bewaken. De zoon moest buiten het kamp worden vastgehouden en U Shwe zou worden gewaarschuwd dat, als hij trachtte te ontsnappen, zijn zoon onmiddellijk werd gedood.

„Wanneer het iemand van de groep die naar het verongelukte vliegtuig is gegaan, mocht lukken te ontsnappen, zal hij natuurlijk dadelijk naar dit kamp terugkeren," zei Boh Thauk. „De vier mannen die hier blijven, kunnen dan met zo'n vluchteling afrekenen. Ook bestaat nog de mogelijkheid dat andere bezoekers hier komen; U Shwe zal ons toch niet durven verraden, want hij weet, dat zijn zoon dan zal sterven."

Als na twee dagen nog niemand het kamp had bezocht, zouden de vier dacoits vertrekken en zich bij de bende voegen.

„Moeten we U Shwe en zijn zoon doden?" vroeg een van de bandieten die werden aangewezen om het kamp en de gevangenen te bewaken.

Boh Thauk dacht enige ogenblikken na.

„Het is beter van niet," zei hij en hij haalde de tweehonderd vijftigropijbiljetten te voorschijn. Hij nam er tien af. „Hier zijn tweehonderdvijftig ropijen voor ieder van hen. Zeg hun. . . *zij weten niets*, behalve dat meneer Ormond met alle mannen van het kamp naar het neergestorte vliegtuig is gegaan. Als zij tegen anderen ook maar één woord over ons

loslaten, sporen we hen op en doden hen en hun familie."

„Is het niet gevaarlijk hen in leven te laten?" vroeg een van de dacoits. Boh Thauk schudde glimlachend het hoofd.

„Zij zullen niets durven zeggen," verklaarde hij. „En wanneer bekend wordt dat Ormond en zijn mannen naar het wrak zijn gegaan en daarna spoorloos zijn verdwenen... wat zal de politie dan denken? Ze zal vermoeden dat zij het geld hebben gestolen en ermee vandoor zijn gegaan. Kom, laten we ons gereedmaken voor de tocht."

De dacoits vertrokken tegen het einde van de morgen en volgden op hun tocht het junglepad. Zij hadden geen haast, want het was de bedoeling van Boh Thauk de plaats van de ramp niet vóór de avond te bereiken.

Op het middaguur lag het kamp verlaten en het was er heel stil. De vier achtergebleven bandieten rustten in de kookhut, nadat zij U Shwe stevig hadden gebonden.

Een uur later werd de stilte verbroken door een murmelend geluid uit de richting van de bovenloop der rivier. Het diepe ruisen groeide aan tot een brullend lawaai en toen de dacoits naar buiten stormden, zagen zij juist de stortvloed, waarover Boh Thauk had gesproken, met vreselijke snelheid door het rivierbed naderen — een modderige, schuimende, kolkende golf, meer dan een meter hoog, die bewees dat in de heuvels de eerste zware regens waren gevallen. Een paar minuten later volgde een tweede golf en daarna steeg het waterpeil hoger en hoger. De voorspelling van de bandietenaanvoerder was uitgekomen.

Een van de dacoits begon te lachen.

„Boh Thauk is knap en slim," zei hij. „De twee blanke meisjes zullen zeker verdrinken."

HOOFDSTUK III

Jill en Marcelle, die drie weken met Dick Ormond door de jungle hadden gezworven, waren in goede conditie, maar na een half uur door het droge rivierbed te hebben gelopen werden zij toch moe. De vele grote en kleine stenen bemoeilijkten het lopen en de zon scheen fel.

Naga, die gewillig bleef meelopen, stond slechts af en toe stil bij een van de kleine poelen, die nog niet waren verdroogd. Dan zoog hij water in zijn slurf en sproeide het over zijn kop en zijn flanken.

De eerste keer dat hij dit deed, stootte Jill een kreet van schrik uit. „O! O! Hij zal alles kletsnat maken. Laat hem daarmee ophouden, Marcelle. Zeg hem dat hij dat niet doen moet."

Marcelle trok aan haar breedgerande zonnehoed en fronste haar voorhoofd.

„Wat moet ik zeggen?" zei ze. „Ik kan hem laten knielen, opstaan, lopen, maar die Birmaan heeft me niet verteld hoe ik hem duidelijk moet maken dat hij zijn slurf niet als sproeier mag gebruiken."

De twee meisjes sukkelden verder; hun voeten begonnen pijn te doen, op hun gezichten parelden zweetdruppels. Zij zouden minder last van de hitte hebben gehad, als zij shorts hadden gedragen, maar wegens het gevaar van bloedzuigers en slangen had de oom van Jill hun de eerste dag van hun verblijf reeds gezegd een lange kakibroek en schoenen met enkelstukken te dragen.

Marcelle bleef plotseling staan.

„Jill," zei ze, „die olifant is sterk, groot en sterk."

„Ja, en?" vroeg Jill, terwijl ze het zweet van haar voorhoofd en gezicht wiste.

„Hij is groot en sterk," herhaalde Marcelle. „Wat denk je, zou hij ons kunnen dragen? Wij zijn niet zwaar."

Jill haalde eens diep adem en keek nadenkend naar Naga, die zonder commando halt hield toen de twee meisjes bleven

„Is er ook nog plaats voor mij?" vroeg Marcelle.

Rond de bocht, waar de rivier iets naar links afboog, verscheen een muur van water.

staan. Hij was beladen met een grote berg bagage. Maar ze herinnerde zich olifanten te hebben gezien, die behalve bagage ook een Birmaanse knecht droegen.

„Laat hem knielen," zei ze.

„Hmit!" riep Marcelle. „Hmit, Naga; hmit!"

Het kolossale dier draaide zijn kop in haar richting en zonk toen langzaam op de knieën.

„Toe maar," zei Marcelle. „Klim op zijn nek."

Jill aarzelde, en hoopte dat Marcelle, die zo goed met Naga overweg kon, als eerste de klauterpartij zou proberen. Het Franse meisje scheen haar gedachten te hebben geraden. Ze spreidde haar handen uit met een gebaar van hulpeloosheid en glimlachte een beetje nerveus.

„Ik ben bang, Jill," bekende ze. „Ik ben geen heldin."

Jill begon een beetje benauwd aan de klimpartij, maar de grote olifant bleef onbeweeglijk liggen toen ze haar voeten op zijn rechterpoot plaatste, zijn oor greep en zich op zijn nek hees.

„Is er ook nog plaats voor mij?" vroeg Marcelle. Ze had haar angst blijkbaar nog niet overwonnen, want ze voegde er vlug aan toe: „Misschien is het beter dat ik blijf lopen."

„Geen kwestie van," riep haar vriendin. „Je komt bij me. Wat zou ik moeten beginnen als hij er plotseling op een draf vandoor ging? Wanneer ik timy of hmit zeg, schijnt hij me niet te verstaan."

En dus stapte Marcelle, met bonzend hart, op de rechterpoot van Naga, die echter ook thans volkomen kalm bleef. Daardoor gerustgesteld hees het Franse meisje zich verder omhoog op de brede nek. Nadat beiden zo makkelijk mogelijk waren gaan zitten, gaf Marcelle het dier bevel op te staan en te gaan lopen, en de tocht werd voortgezet.

Toen zij de volgende kleine, maar vrij diepe poel bereikten, bleek de beide meisjes op merkwaardige wijze hoe intelligent hun rijdier was. Naga stak zijn slurf diep in de poel en zij hoorden het water klokken terwijl hij het opzoog, liter na liter. Marcelle liet een lichte kreet van schrik horen.

„Hij gaat ons bespuiten," riep ze en hield haar handen beschermend voor haar gezicht. Ook Jill, die vooraan zat, hief haar handen op toen de slurf druipend uit het water omhoog kwam en haar dicht naderde.

Beiden wachtten op een stortbad, maar tot hun verbazing zagen zij dat Naga alleen zijn voorhoofd en oren bespoot. Geen druppel kwam op de meisjes terecht. Hij zoog opnieuw water en besproeide zijn flanken, maar de lading die hij droeg bleef volkomen droog.

„Jill," zei Marcelle, toen de olifant weer in beweging was gekomen, „Naga is een heer. En hij is bovendien verstandig, zeer verstandig."

„Ik heb oom Dick weleens horen beweren dat olifanten bijzonder scherpzinnig zijn," zei Jill. „Maar ik dacht dat het een beetje pocherij van hem was, omdat hij veel met die dieren omgaat."

„Als hij zou vertellen dat deze olifant kan leren lezen, zou ik het geloven," riep Marcelle. Ze gaf Naga een liefkozend klopje achter zijn rechteroor en ontlokte het grote beest daarmee een zacht gegrom van tevredenheid. „Wanneer we bij oom Dick en vader zijn, zullen we vragen wat Naga het liefst eet. Daar trakteren we hem dan op."

„O ja, dat heeft hij beslist verdiend," zei Jill glimlachend. Bij het begin van de tocht door het droge rivierbed was ze een beetje bang voor het dier geweest. Naga was enorm groot en zijn slagtanden — ofschoon er de punten waren afgezaagd — leken twee angstwekkende steekwapens van meer dan anderhalve meter lengte. Maar nu hij had getoond zo goedig en verstandig te zijn als een trouwe hond, was ze niet bang meer.

Gedurende de grootste hitte van de dag rustten zij in de schaduw van een breedgetakte, hoge boom op de rechteroever van de rivier en ze zouden daar graag nog langer zijn gebleven, als het niet zo noodzakelijk was geweest de voorraden in de kortst mogelijke tijd naar de plaats van de ramp te brengen. Ditmaal beklommen zij Naga zonder angst en Marcelle waagde het zelfs hem met de punt van haar schoen achter het oor te kietelen, waarop hij antwoordde met een diep dreunend geknor van genoegen.

Na een half uur vertraagde hij echter plotseling zijn kalme, gelijkmatige gang. Hij deed nog een paar aarzelende stappen,

bleef daarna staan en stak zijn slurf omhoog alsof hij de lucht opsnoof. Zijn oren begonnen onrustig te flappen. Toen keerde hij zich opeens om en liep terug in de richting vanwaar zij waren gekomen, zo vlug als de ruwe, met stenen bedekte bodem van het rivierbed het toeliet.

De meisjes klemden zich wanhopig vast aan de nek van het geweldige dier. Er was geen zadel dat enig houvast bood en door de enigszins waggelende gang van Naga liepen zij gevaar te vallen

Eindelijk kon Jill weer wat zeggen.

„Zeg hem dan toch dat hij stopt," riep ze op schrille toon. „Asjeblieft, Marcelle, laat hem halt houden. We kunnen elk ogenblik vallen. En anders komen we weer terug in het kamp."

„Ik herinner me het woord voor „stoppen" niet meer," hijgde Marcelle. „Kijk eens in je boekje."

Jill tastte naar de borstzak van haar kaki-jasje, maar vóór ze de knoop had kunnen losmaken, werd hun duidelijk waarom Naga zo hard liep. . . en dachten zij er niet meer aan te trachten hem tot staan te brengen.

Achter hen klonk een bruisen, dat steeds luider werd.

Marcelle was de eerste die omkeek.

„O, Jill, kijk achter je!" gilde ze.

Jill wendde haar hoofd half om en een huivering liep haar over de rug. Op dit punt liep het rivierbed tussen vrij steile oevers, begroeid met bomen en struikgewas, zodat het leek alsof zij zich in een lange, smalle doos bevonden.

En rond de bocht, waar de rivier iets naar links afboog, verscheen een muur van water. Een bewegende muur, modderig grauw van kleur, die soms uiteenbarstte en hoog schuimend opspatte, als hij op een groot rotsblok stuitte, en zich dan weer kolkend sloot.

Ze keek maar heel even — niet langer dan twee of drie seconden — maar Jill wist heel zeker dat de vloedgolf hen zou inhalen. Ondanks de wanhopige pogingen van Naga om zijn snelheid op te voeren

Het bruisen werd een dof dreunen; het dreunen een brullend loeien. De twee meisjes waren te ontsteld om te spreken. Het Franse meisje sloeg haar armen om het middel van Jill en drukte zich zo dicht mogelijk tegen haar aan. Jill speurde met starende ogen links en rechts naar een breuk in de hoge oevers, maar nergens was een plekje dat kans bood ze te beklimmen.

Toen, zo plotseling dat Jill de oren van Naga moest grijpen om niet van zijn nek te worden geslingerd, draaide de grote olifant zich een kwartslag om. En in plaats van zijn weg te vervolgen en te trachten de vloedgolf vóór te blijven, liep hij naar de dichtstbijzijnde oever, ofschoon deze ook hier hoog en steil was

„Hij is dol geworden," schreeuwde Marcelle.

„Hou je vast," riep Jill terug. „Meer kunnen we niet doen."

Vóór hen stond een grote boom. Tijdens de vorige moesson was hij ontworteld en door de vloed meegesleurd en zat nu tussen twee rotsblokken vastgeklemd. Hij was dood, de bast was afgeschilferd en de zon had het hout gebleekt tot het wit was. Hij leek thans het geraamte van een boom. Naga bereikte de stam, draaide zich om en drukte zijn achterlichaam stevig tegen de boom. Hij rolde zijn slurf op, zette zich schrap en wachtte aldus de vloed af. Jill zag de hoge, schuimende watermassa naderen. Ze sloot haar ogen, maar opende die dadelijk weer, juist toen de enorme golf Naga bereikte.

Het water spatte hoog op, zodat haar kleren in een oogwenk doorweekt waren

„We moeten hier zo spoedig mogelijk vandaan, Marcelle," zei ze hijgend.

De kop van Naga verdween een moment in de golf; het dier wankelde even en dreigde te worden meegesleurd, maar stond dan weer stevig, geholpen door de boom waartegen hij steun had gezocht. Het water kolkte rond de grote olifant. Jill had zijn oren gegrepen om niet van haar plaats te worden gesleurd en Marcelle hield Jill omklemd.

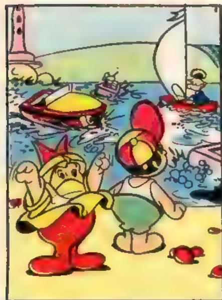
Dan was de golf gepasseerd en stormde verder, maar het rivierbed was tot ruim een meter hoogte gevuld met modderig water dat snel voorbij hen stroomde. Jill keek in het rond.

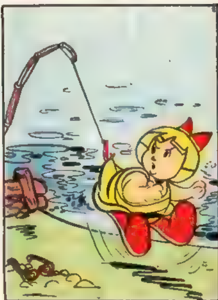
„We moeten hier zo spoedig mogelijk vandaan, Marcelle," zei ze hijgend. „Kijk, daar, als zo iets in onze richting komt, is het met ons gedaan."

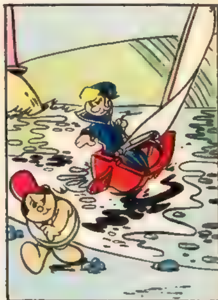
Marcelle keek. . . en huiverde. Het „zo iets" dat Jill haar had gewezen, was een gebroken boomstam. De boom was door de vloed ontworteld en blijkbaar met geweldige kracht tegen een rots geworpen. Want de dikke stam was als een riet gebroken en de einden toonden lange, scherpe spitsen, die verschrikkelijk gevaarlijk waren voor elk levend wezen dat erdoor werd getroffen.

Wordt vervolgd

SPELEND

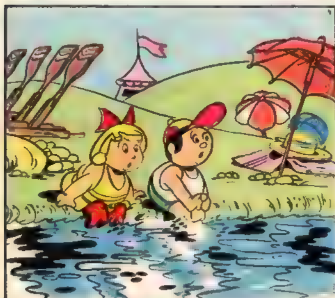

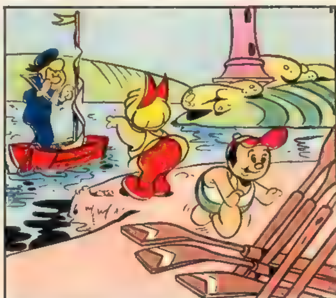

Bennie en Jennie Ballon gingen op zekere dag naar het zwembad, maar toen ze daar kwamen, bleek het bad gesloten te zijn. „Weet je wat," zei Bennie, „we gaan naar het meer; daar kunnen we wél zwemmen." Toen ze even later bij het meer aankwamen, zagen ze dat het er erg druk was.

Een heleboel bootjes voeren door het water en opeens zat Jennie zelfs vast aan de hengel van een van de vissers langs de kant. „Hee, kijk uit!" riep ze boos. Bennie wilde een duik nemen, toen Janmaat de matroos in zijn boot langskwam. „Je kunt hier niet zwemmen, hoor!" riep hij.

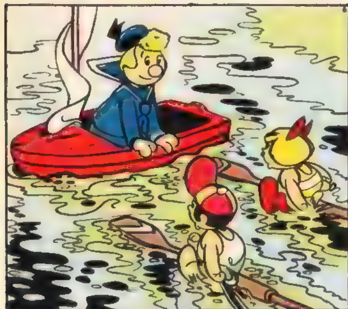

Bennie en Jennie gingen op de kant zitten en lieten hun benen in het water bengelen. „Wat jammer is dat nu," zuchtte Jennie. „Ik had net zo'n zin om eens heerlijk te zwemmen en nu kunnen we nergens terecht." Bennie wist er ook geen raad op. „Niks aan te doen, Jennie," zei hij.

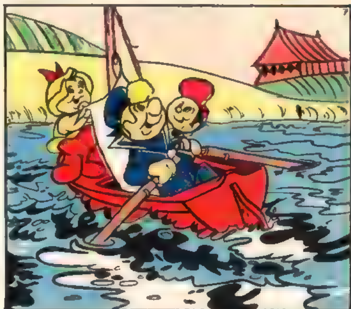
Maar opeens riep Janmaat hen. Jennie hoorde niet wat hij zei en dacht dat hij alleen maar naar hen wilde wuiven. Maar Bennie had het wél verstaan. „Kom, Jennie, help eens een handje," zei hij en vlug rende hij naar een aantal roeispanen, die daar op de oever lagen.

SPEELGOED

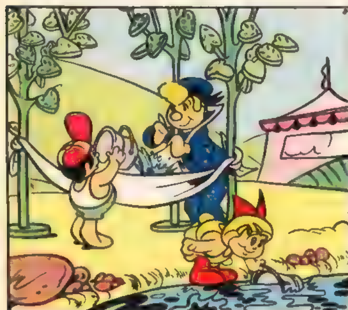

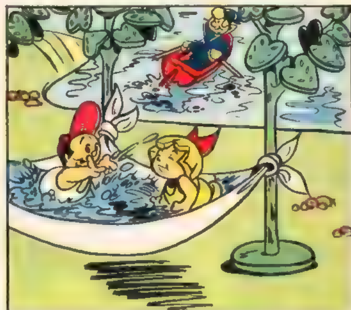
Jennie begreep eerst niet wat er aan de hand was, maar ze ging haar broertje gauw helpen. Samen legden ze twee roeispanen in het water, gingen erop zitten en peddelden naarJanmaat. De wind was namelijk gaan liggen en nu wilde de boot van de matroos niet meer voor- of achteruit.

Je kunt begrijpen hoe blij hij was, toen de tweeling hem de roeispanen kwam brengen. Daarmee kon hij naar de oever roeien. „Jullie zijn nog eens slim!" zei hij. „Goed gedaan, hoor." Bennie en Jennie waren erg trots. Terwijl Janmaat naar de oever roeide, streken zij het zeil.

„Dat zeil heb je nu niet meer nodig, Janmaat," zei Jennie. „Nee," lachte de matroos, „en daarom ga ik er iets anders mee doen." Hij bond het zeil aan drie bomen vast en zei tegen Bennie en Jennie: „Als je er nu water in doet, heb je een prachtig zwembad." Dat was een goed idee.

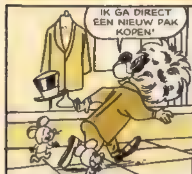

Toen er eenmaal genoeg water in het zeil was, klom de tweeling erin. Wat hadden ze samen een schik! Nu hadden ze een zwembad voor zich alleen en niemand kon hen eruit jagen. Ze speelden naar hartelust en vermaakten zich best. Janmaat de matroos ging intussen een eindje roeien.

LEONARD

JE OOM IN AFRIKA HEEFT JE EEN GROTE ERFENIS NAGELATEN, LEONARD

HOERA, IK BEN RIJK'
NOTARIS

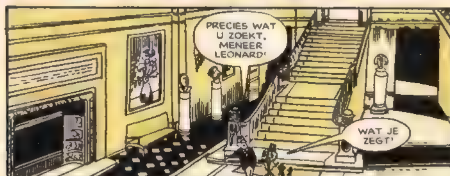

IK GA DIRECT EEN NIEUW PAK KOPEN'

HEEL MOOI, MENEER'
DAT DACHT IK OOK'

DAT IS ECHT EEN WAGEN VOOR MIJ'

DE REKENING WORDT U THUIS-GESTUURD'
VOOR MEKAAR'

DIT KASTEEL IS TE KOOP
DAT IS IETS VOOR MIJ'

PRECIES WAT U ZOEKT, MENEER LEONARD'
WAT JE ZEGT'

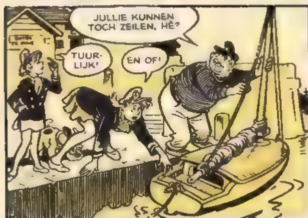

LATER...
GA EEN GROTE DOOS CHOCOLA KOPEN EN TWINTIG FLESSEN SLAGROOM'

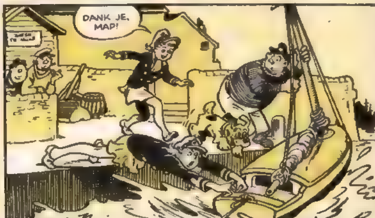

ER IS EEN ZENDING VOOR U AANGEKOMEN UIT AFRIKA'
HOERA, DE ERFENIS'

VOOR MIJN LIEVE NEEF. VAN OOM WIM. ZORG GOED VOOR HEM!
ÉÉN OLI-FANT VOOR MENEER LEONARD!
ONTZET-TEND!

Map en Mopple

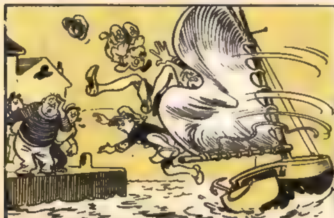

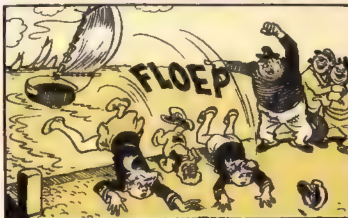

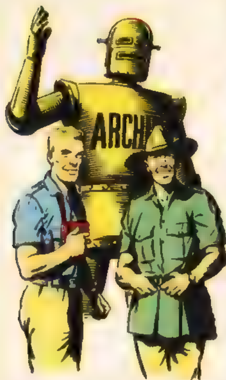

De man van staal

IN DE DRASSIGE BODEM VAN HET MEER KON ARCHIE GEEN HOUVAST KRIJGEN. TED MORRELDE VERBETEN EN WANHOPIG AAN DE ZENDER.

VLUG, TED, DOE IETS VOOR DAT MONSTER [redacted] SLEURT IN DE DIEPTE!

TEGEN DAT BEEST KAN IK NIETS BEGINNEN!

TED ZETTE ARCHIE ONDER STROOM, MAAR HET MONSTER SCHEEN HET NIET EENS TE VOELEN.

DE VONKEN SPATTEN VAN ARCHIE AF, MAAR HET BEEST LAAT NIET LOS!

MAAR OPEENS KWAM DE OLIFANT, DIE ARCHIE UIT DE VALKUIL GERED HAD, AANDRAVEN.

ZOU DIE KOLOS ARCHIE KUNNEN [redacted]

HET IS DE ENIGE KANS! MISSCHIEN DAT ZE SAMEN...

EEN SLURF WERD OM ARCHIES ARM [redacted]SLAGEN

HET WATER SCHUIMDE EN SPATTE IN HET ROND BIJ DIT [redacted] GEVECHT

TOE DAN, ARCHIE, GRIJP DE OLIFANT BEET!

HEB JE OOIT ZO'N GEWELDIGE INKTVIS GEZIEN? WAT EEN DIER!

TED KEEK GESPANNEN TOE.

[redacted] ONDER WATER WORDT GESLEURD EN ZIJN MECHANISME NAT WORDT, IS ALLES VERLOREN!

WAROGI ZAG HET GEVECHT AAN EN BESEFTE DAT HIJ NU DE KANS HAD OM WRAAK TE NEMEN.
GRIJP DE BLANKEN DIE DE SCHULD ZIJN VAN DE WERVELSTORM! WE ZULLEN HEN OFFEREN AAN DE GEESTEN VAN HET MEER! DE MAN VAN STAAL KAN HEN NIET MEER BESCHERMEN!

EVEN LATER...
TED, PAS OP! WAROGI.
GRIJP HEN EN BRENG HEN HIER!

TED ZAG HOE ARCHIE ALS EEN WILLOOS SLACHTOFFER TUSSEN TWEE DIEREN HEEN EN WEER GESLINGERD WERD.
LAAT ME LOS! LUISTER NIET NAAR WAROGI!
WE ZULLEN HEN STRAFFEN VOOR WAT ZE HEBBEN GEDAAN!

TED EN KEN WERDEN AAN PALEN GEBONDEN.
IK KAN NIET MEER BIJ DE ZENDER, KEN!
HET ZOU NIET MEER HELPEN, OOK AL KON JE ERBIJ. ARCHIE GAAT TEN ONDER. HET ZIET ER SLECHT VOOR ONS UIT!

WAROGI LIET HOUT EN DORRE TAKKEN VERZAMELEN.
BOUW EEN HOGE BRANDSTAPEL. BLANKEN MOETEN DIRECT GESTRAFT WORDEN. DE MAN VAN STAAL IS AL OMGEKOMEN IN HET MEER!
AHEE! AHEE!

MAAR WAROGI WIST NIET DAT DE OLIFANT DE STRIJD MET DE INKTVIS GEWONNEN HAD EN DAT ARCHIE BEVRIJD WAS.

DE OLIFANT KLAUTERDE MET ARCHIE DE WAL OP EN ZONK TOEN UITGEPUT NEER
MAN VAN STAAL IS DOOD!
WEES VOORZICHTIG, WAROGI. MISSCHIEN LEEFT HIJ NOG!

WAROGI KEEK NAAR HET BEWEGINGLOZE LICHAAM VAN ARCHIE EN LACHTE OVERMOEDIG.
ONZIN, DIE KAN NOOIT MEER GEVAARLIJK ZIJN. KOM MEE, WE GAAN DE BLANKEN AFSTRAFFEN!

TED EN KEN WERDEN BOVEN OP DE BRANDSTAPEL VASTGEBONDEN.
KON JE DE ZENDER MAAR BEDIENEN!
ONMOGELIJK! ER IS GEEN KANS DAT WE HIER NOG LEVEND UIT KOMEN!

WAROGI PAKTE EEN BRANDENDE TOORTS
BLANKE MANNEN, DIT IS JULLIE EINDE! DE MAN VAN STAAL IS DOOD! HET VUUR ZAL JULLIE WELDRA VERSCHROEIEN!

De samenzwering tegen prins Rudolf

TOEN DE BORDEN WEGGENOMEN WERDEN, HOORDE ANITA DE VOLGENDE WOORDEN
ALS U NU DEZE KAART EENS WILT BEKIJKEN, ZULT U ZIEN HOE KNAP MIJN PLAN IS!
VOORZICHTIG, KLEIBER! WE ZULLEN DE ZAAK IN MIJN STUDEERKAMER BESPREKEN.

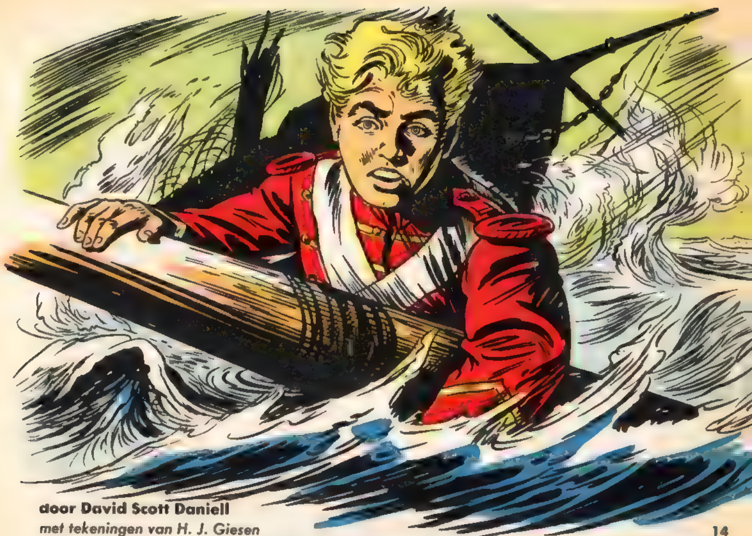

IN HAAR OPWINDING VERGAT ANITA OM TE KIJKEN WAAR ZE LIEP
NU LOOP JE WEER TE DROMEN! IK GELOOF DAT JE NOG NOOIT EEN BLAD IN JE HANDEN HEBT GEHAD! JE KUNT MAAR BETER DE ZAAL UITGAAN VOOR JE ONGELUKKEN MAAKT!
IK GEEF TOE DAT HET DOM VAN ME WAS, MIJN BESTE. EH.. HET SPIJT ME, MENEER!

OP DE GANG BLEEF DE PRINSES STAAN.
MISSCHIEN KRIJG IK NU EEN KANS OM MEER AAN DE WEET TE KOMEN!
MIJN GAST EN IK ZULLEN DE KOFFIE IN DE STUDEERKAMER

DE EERSTE LAKEI WERD BOOS, TOEN HIJ EVEN LATER BIJ DE DEUR VAN DE STUDEERKAMER KWAM.
IK HEB DE DIENSTERS NOG ZO GEZEGD HET BLAD MET DE KOFFIE HIER NEER TE ZETTEN! ZE ZIJN OOK ZO OLIEDOM, NET ALS DIE ENE! NOU, DAN ZAL IK HET ZELF MAAR GAAN HALEN!

TOEN DE LAKEI WEGLIEP, STAPTE ER IEMAND UIT EEN NIS MET HET VERMISTE BLAD IN HAAR HANDEN.
DIT IS ERG BRUTAAL, MAAR TER WILLE VAN RUDOLF MOET IK HET RISICO NEMEN EN PROBEREN UIT TE VINDEN WAT DIE TWEE VAN PLAN ZIJN.

DE TWEE MANNEN WAREN DRUK IN GESPREK TOEN DE VERMOMDE PRINSES BINNENKWAM.
WEL, KLEIBER, WAT IS DAT NU VOOR EEN PLAN, WAAR JE ZO VOL VAN BENT?
MIJN PLAN ZAL NOODLOTTIGE GEVOLGEN HEBBEN VOOR DE PRINS EN IK KAN U VERZEKEREN DAT HET NIET ZAL MISLUKKEN. LUISTERT U MAAR!

door David Scott Daniell
met tekeningen van H. J. Giesen

14

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer. Ze weten echter met hulp van diens vrouw te ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar Olivier op zoek gaat naar eten. Terzelfder tijd komen daar per koets twee Engelse heren aan. Terwijl Pollie en Olivier zich te goed doen aan het buitgemaakte voedsel, arriveren ook sergeant Trott en soldaat Pilchard in de herberg, waar zij gastvrij worden onthaald.*

„Misschien hebben die Engelse lords, over wie hij het heeft, wel iets van ze gehoord," veronderstelde soldaat Pilchard. „Ofschoon ik me niet kan voorstellen, wat ze hier te zoeken zouden hebben."

Inmiddels was de herbergier weer boven aan de trap verschenen. Met een brede glimlach beduidde hij de mannen, dat ze hem moesten volgen. Dezen gingen naar boven en werden door hem tot voor de deur van een der kamers gebracht.

De waard klopte aan, opende met een lichte buiging de deur en zei: „Hier zijn uw beide landgenoten, heren."

Zonder aarzelen stapten sergeant Trott en soldaat Pilchard over de drempel, waarna de herbergier de deur weer achter hen sloot.

Tegenover elkaar aan een ronde tafel zaten twee fraai uitgedoste heren die zich te goed deden aan een overvloedige maaltijd. Een van hen sloeg de bezoekers gade door een lorgnet met een gouden montuur, de andere hield een glas wijn in de hand.

„Goedenavond, heren, ik hoop niet, dat we u storen," zei sergeant Trott beleefd. Hij streek met zijn handen langs zijn broek en wierp het tweetal een tamelijk nieuwsgierige blik toe. „Mijn naam is sergeant Trott, om u te dienen. En dit is soldaat Pilchard. We zijn van het honderdelfde regiment infanterie."

„Zo is het," zei soldaat Pilchard. „Om u te dienen, heren!"

De man met de lorgnet kwam verrast overeind.

„Wel heb ik van mijn leven!" riep hij uit. „Engelse soldaten! Hier, in het hartje van Italië! Dat noem ik nog eens een verrassing."

„En dat terwijl het hier vol zit met Franse troepen!" zei zijn metgezel. „Zijn jullie ontsnapte krijgsgevangenen?"

„Nee, mijnheer," antwoordde de sergeant. „Kijk, het zit zo. Een stel piraten heeft hier twee kinderen aan land gezet, die bij ons regiment horen. Eén daarvan is mijn dochter en de andere mijn neef. We zijn ze achterna gegaan, maar we kunnen nergens een spoor van hen ontdekken. Ze zijn meegetroond door een onguur individu, Zucconi genaamd."

Bij het horen van deze naam keken de beide heren elkaar verrast aan.

„Zucconi, zei je, sergeant? Een Siciliaan?"

„Precies, mijnheer. Hij was de aanvoerder van een roversbende, totdat hij in handen viel van het regiment. We hadden hem krijgsgevangen gemaakt, maar nu is hij ontsnapt en hij heeft de beide kinderen mee aan wal genomen."

„Verschrikkelijk," zei de man met de lorgnet. „Dat is een ontzettende geschiedenis. Wat jij, Alan?"

„Een hoogst ongelukkige zaak, George," antwoordde de tweede.

„We hebben vannacht op een boerenerf geslapen, mijnheer, en we hebben de hele dag gelopen. Gelukkig vonden we op het laatst deze herberg. We hebben de waard gevraagd of hij een kamer voor ons had. Hij vertelde ons dat er nog twee Engelse heren bij hem logeerden. Tja, en hier staan we nou!"

„Om u te dienen, heren," vulde soldaat Pilchard aan, terwijl hij bij de aanblik van de welvoorziene tafel zijn lippen aflikte.

De beide heren wisselden een blik van verstandhouding en schenen zich een ogenblik op de onverwachte situatie te beraden. Bedachtzaam nipten ze aan hun wijn.

„Ik denk dat jullie het wel met me eens zullen zijn," hernam degene die de lorgnet droeg, „dat jullie je in een zeer gevaarlijk avontuur hebt gestort, vrienden. Als jullie in handen van de Fransen vallen, is het afgelopen."

„Daar is geen twijfel aan, mijnheer," antwoordde sergeant Trott. „Maar als ik vragen mag, hoe staat het dan met uzelf?"

„O, dat is een heel andere zaak. Wij zijn diplomaten met een bijzondere boodschap. En wij zijn natuurlijk in het bezit van een doorlaatbewijs."

„Wij kunnen gaan en staan waar we willen," beaamde zijn vriend.

„Neemt u me niet kwalijk, mijnheer," zei soldaat Pilchard, „maar er is toch iets, dat ik niet begrijp. Toen we het daarnet over Zucconi hadden, deed u nogal verrast. Kent u misschien die kerel?"

De beide heren aarzelden een ogenblik en daarna zei een van hen: „Onder ons gezegd behoren wij tot de geheime dienst. Zucconi is een berucht spion van de Fransen. Natuurlijk hebben we van hem gehoord. Het is een zeer gevaarlijk heerschap."

„Dat zou ik denken," zei sergeant Trott.

„Hoe dan ook, het zal ons een genoegen zijn jullie zoveel mogelijk te helpen. We zullen de waard opdracht geven een behoorlijke kamer voor jullie in orde te brengen. Jullie kunt je als onze gasten beschouwen. Vind je ook niet, Alan?"

„Natuurlijk, George, natuurlijk. Jullie kunt net zoveel eten als je wilt, je laat het je maar aan niets ontbreken. Het geld speelt voor ons geen rol, hoor."

„Dat is erg vriendelijk van u, mijnheer," zei sergeant Trott goed geluimd.

„Dat is het zeker," merkte soldaat Pilchard op. „Hè, hè, het doet iemand goed eens een paar landgenoten te spreken in een streek waar het zwart ziet van de vijanden."

„Wij vinden het ook bijzonder plezierig twee zulke eerlijke soldaten als jullie te ontmoeten. Tussen twee haakjes, waarom dragen jullie eigenlijk geen uniform?"

„We hebben schipbreuk geleden, mijnheer," antwoordde sergeant Trott. „Aan boord van de *Brigstock* hebben ze ons maar wat kleren gegeven die voor de hand lagen."

„O juist. Maar kom, vrienden, ga er eerst eens bij zitten. Laten we samen een glas drinken op de goede afloop."

De soldaten gingen elk op een stoel zitten, terwijl een van de heren twee glazen uit een kast pakte en hun ieder wat wijn inschonk.

De beide heren wisselden een blik van verstandhouding.

„Je zei dat jullie afkomstig zijn van het honderdelfde regiment infanterie, is het niet?" vroeg hij. „Voor zover ik weet, is dat een uitstekend regiment."

„Een van de beste in het hele leger," merkte de ander op en schoof hun een glas wijn toe. „Het honderdelfde is op het ogenblik gelegerd op Sicilië, meen ik?"

„Ja, mijnheer, dicht bij Messina," zei de sergeant.

„Op uw gezondheid, heren!" zei soldaat Pilchard, terwijl hij zijn glas ophief.

Het hele gezelschap dronk een slok.

wijn, waarna een van de heren een snuifje nam en huiselijk met zijn ellebogen op tafel ging leunen.

„Onder ons gezegd," hernam hij, „het zou ons niets verbazen als julHe regiment vandaag of morgen naar het vasteland van Italië oversteekt om daar een landing uit te voeren We kennen de plannen van de legerleiding natuurlijk in grote lijnen en we hebben onze inlichtingen uit de beste bron. Generaal John Moore heeft ons van het een en ander op de hoogte gesteld, kort voordat we uit Engeland vertrokken. Zei Moore niet dat hij het oog op het honderdelfde had laten vallen, Alan?"

„Ja zeker, George, dat heeft hij gezegd Je hebt er zeker wel van gehoord, sergeant?"

De beide soldaten keken elkaar eens aan. Ze waren inderdaad van de plannen op de hoogte. Want hoe geheim deze ook mochten zijn, onder soldaten die ver van huis geruime tijd lief en leed met elkaar moeten delen, lekt er altijd wel iets uit

„Wat zal ik u zeggen," zei sergeant Trott. „Je hoort zo hier en daar weleens iets. Maar het moet natuurlijk onder ons blijven. Men zegt dat ons regiment opdracht heeft gekregen binnen een paar dagen over te steken naar Italië, onder aanvoering van generaal Stuart."

„Dat is precies wat generaal Moore ons heeft verteld Wacht eens, beste vriend, ik heb hier ergens een kaart. Wijs me daar eens op aan, hoe de operatie in elkaar zit Dan zullen we daarna eens kijken of er wat voor jullie te eten is. Ik ben benieuwd of we jullie ergens mee van dienst kunnen zijn."

Een van de heren haalde uit een grote map een kaart te voorschijn en spreidde deze op de tafel uit. Ze gingen er met hun vieren omheen staan, terwijl sergeant Trott de nodige uitleg gaf

Nadat er nog enkele vragen waren beantwoord, werd de kaart opgevouwen en schonk een van de heren de glazen nog eens vol.

„Het lijkt mij een voortreffelijk plan," zei hij. „Ik hoop nu maar dat de Fransen het niet te weten komen "

„Daar hoeft u niet bang voor te zijn, mijnheer," zei Pilchard. „Alleen de officieren en een paar van ons kennen het geheim. Als de Fransen ervan hoorden, zou de hele boel natuurlijk bedorven zijn."

Nadat het gesprek onder het genot van een glas wijn nog een poosje was voortgezet, werd de waard gewaarschuwd. De beide heren gaven hem opdracht een gezellige kamer in orde te brengen en zijn beide nieuwe gasten een stevige maaltijd voor te zetten

Tien minuten later zaten beiden, nadat zij gelegenheid hadden gekregen zich eens grondig te wassen, tegenover elkaar aan een tafel, waarop de heerlijkste spijzen en dranken stonden

Ze voelden zich bijzonder op hun gemak. Weliswaar hadden ze nog niets van Pollie en Olivier gehoord, maar ze waren er toch van overtuigd dat hun kansen ten goede waren gekeerd. Ze aten en dronken dan ook even heerlijk als Pollie en Olivier een tijdje geleden hadden gedaan.

Pollie en Olivier gingen ondertussen op zoek naar de beide Engelse heren die uit de koets waren gestapt. Pollie luisterde voorzichtig aan de verschillende deuren, terwijl Olivier aan het einde van de gang op wacht bleef staan. Al spoedig kwam Pollie bij hem terug.

„Ik heb de kamer gevonden," fluisterde ze. „Het is die deur daar rechts Ik heb ze horen lachen en een van hen zei: „Heb je ooit zo'n paar sukkels gezien?" "

„Ik hoop niet dat hij óns daarmee bedoelde," zei Olivier

„Hoe kan dat nou, ze hebben ons nog nooit gezien! Wacht, blijf jij hier maar staan, dan klop ik aan en ga gewoon naar binnen."

„Afgesproken. Als er iets mis mocht gaan, vlieg je maar weer naar buiten en dan zal ik ze wel proberen tegen te houden totdat je ontsnapt bent."

„Waarom zou er iets mis gaan? Ik weet zeker dat het Engelsen zijn."

„Nou ja, je kunt nooit weten. We moeten goed uitkijken. Succes, Pollie!"

Pollie aarzelde een ogenblik, raapte daarna al haar moed bijeen en klopte aan de bewuste deur Een stem verzocht haar

binnen te komen. Ze duwde de deur open en stapte over de drempel. Ze herinnerde zich nog juist op tijd, dat ze als jongen verkleed was, en gedroeg zich zo ongedwongen mogelijk.

„Goedenavond, heren," zei ze met een lichte buiging. „Neemt u mij niet kwalijk, maar komt u uit Engeland?"

De beide heren keken haar stomverbaasd aan

„Asjemenou!” zei de ene „Een Engelse jongen!”

„Hoe ben jij in vredesnaam in Italie terechtgekomen?” vroeg de andere

„We zijn verdwaald, mijnheer,” hernam Pollie. „Mijn kameraad en ik kwamen vragen of u ons misschien kunt helpen. We zijn aan land gezet door een struikrover en een paar zeerovers.”

De beide heren wisselden snel een blik van verstandhouding. De ene schudde bijna onmerkbaar het hoofd, terwijl de ander met een knikje te verstaan gaf te hebben begrepen wat zijn metgezel bedoelde Daarna lachten ze Pollie vriendelijk toe

„Natuurlijk zullen wij je helpen, beste jongen,” zei degene die het eerst had gesproken. „Wat is er precies met jullie aan de hand? En waar is je vriend?”

„Hij staat op de gang op de uitkijk, mijnheer We moeten nu eenmaal voorzichtig zijn, ziet u. U moet er maar niet op letten, hoe slordig en vuil we er uit zien. Dat komt, doordat we de laatste dagen zo verschrikkelijk veel hebben meegemaakt.”

„Roep je vriend maar, beste jongen! We zijn reuzeblij dat we in het buitenland een paar jonge landgenoten ontmoeten Als we iets voor jullie kunnen doen, kun je op ons rekenen.”

„O, dank u wel, mijnheer,” zei Pollie, dolblij dat ze zo hartelijk werden ontvangen

Onmiddellijk ging ze naar de gang terug en gaf Olivier een teken. Terwijl ze hem stond op te wachten, hoorde ze de beide heren zachtjes met elkaar praten. Ze schenen elkaar te waarschuwen dat ze het een en ander niet moesten zeggen of doen.

„Het is in orde, hoor,” riep Pollie haar neef toe. „Ze zijn zo aardig als wat.”

Olivier volgde haar de kamer in en maakte een beleefde buiging

„Het zijn spionnen, Pollie!” riep hij uit. „Ik ken ze. Het zijn verraders!”

Toen hij daarna opkeek viel zijn mond open van verbazing. Op hetzelfde ogenblik sprongen de beide heren overeind. En tot Pollies ontzetting greep een van de twee een pistool, dat hij dreigend op de beide kinderen richtte. Intussen vloog de tweede naar de deur en sloeg deze met een klap dicht.

„Vlug, Alan!” riep de eerste. „Het is dat eigenwijze tamboertje! Dezelfde die we in Portsmouth de brief voor Zucconi hebben meegegeven!”

Olivier greep Pollie bij haar arm en deed een wanhopige poging met haar te ontsnappen

„Het zijn spionnen, Pollie!” riep hij uit. „Ik ken ze. Het zijn verraders!”

Maar het was al te laat. De man die bij de deur had postgevat, greep hem bij zijn schouders en smeet hem met geweld de kamer weer in, zodat hij met een smak tegen de muur terechtkwam

„Olivier! Ik begrijp er niets van,” zei Pollie met trillende stem „Wat heeft het allemaal te betekenen?”

De een bleef met de armen over elkaar bij de deur staan en de andere ging weer zitten Hij hield Pollie en Olivier voortdurend onder schot

„Ik denk dat jullie wel zo goed willen zijn je mond te houden, beste vrienden,” zei de laatste. „Verroer je niet!”

„Wie zijn het, Olivier?” vroeg Pollie. „Wat gebeurt er?”

„Gemene spionnen van Napoleon,” siste Olivier. Maar verder kwam hij niet, want de man bij de deur schoot snel op hem af en duwde hem hardhandig tegen de muur

„Pas een beetje op je woorden, jongeman!” snauwde hij

Olivier stond op het punt zich ondanks alles op zijn aanvaller te werpen, maar toen hij de man met het pistool veelbetekenend hoorde kuchen, bedacht hij zich Met een duistere blik keek hij naar zijn vijanden, die Pollie en hem op hun beurt peinzend en uit de hoogte opnamen

Pollie keek onafgebroken van de een naar de ander om te achterhalen wat er zich afspeelde.

Tenslotte zei de man met het pistool langs zijn neus weg en op onverschillige toon: „Het spijt me wel, Alan, maar we zullen ons zo snel mogelijk van deze twee schavuiten moeten ontdoen ”

„Dat zullen we zeker, George! Ze weten meer van ons dan goed voor ons is De vraag is alleen, hoe we ze zo vlug en grondig mogelijk kwijt kunnen raken ”

„Ja, daar mogen we weleens even over nadenken ”

Het werd doodstil in de kamer. De man die bij de deur stond, haalde langzaam een gouden, met ivoor ingelegde snuifdoos te voorschijn en nam een vleugje van het poeder tussen duim en wijsvinger

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste
ter wereld

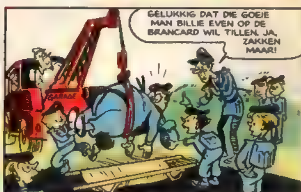

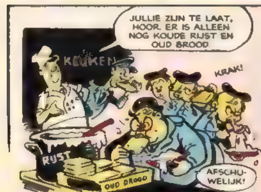

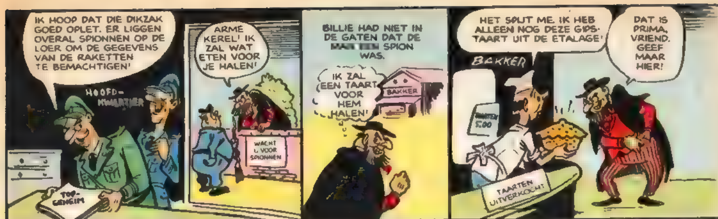

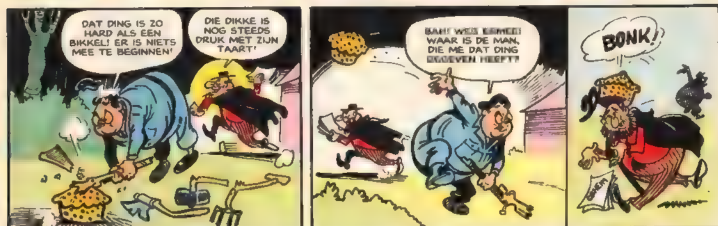

IK HOOP DAT DIE DIKZAK GOED OPLET. ER LIGGEN OVERAL SPIONNEN OP DE LOER OM DE GEGEVENS VAN DE RAKETTEN TE BEMACHTIGEN!
HOOFD-KWARTIER
TOP-GEHEIM
ARME KEREL! IK ZAL WAT ETEN VOOR JE HALEN!
WACHT U VOOR SPIONNEN
BILLIE HAD NIET IN DE GATEN DAT DE [redacted] SPION WAS.
IK ZAL EEN TAART VOOR HEM HALEN!
BAKKER
HET SPIJT ME. IK HEB ALLEEN NOG DEZE GIPS-TAART UIT DE ETALAGE!
DAT IS PRIMA, VRIEND. GEEF MAAR HIER!
BAKKER
TAARTEN UITVERKOCHT

ZO, EET JIJ MAAR EENS LEKKER, JONGEN!
DANK U WEL!
HMMM! WAT EEN GROTE! IK BEGIN ER METEEN AAN!
ZO, DIE DIKZAK IS EVEN ZOET. INTUSSEN KAN IK HIER EENS RONDNEUZEN!
HOOFD-KWARTIER
HELP!
[redacted]
WAT IS DAT DING HARD!
INTUSSEN IN HET HOOFD-
[redacted]
AHA, DAAR VIND IK IETS! GAUW ER VANDOOR!

DAT DING IS ZO HARD ALS EEN BIKKEL! ER IS NIETS MEE TE BEGINNEN!
DIE DIKKE IS NOG STEEDS DRUK MET ZIJN TAART!
[redacted]
WAAR IS DE MAN, DIE ME DAT DING
[redacted]
BONK!

HELP! ER IS INGEBROKEN! DIE DIKZAK ZAL IK LATEN KIELHALEN!
DAT ZIET ER SLECHT UIT VOOR BILLIE!
LIEVE HELP! HIJ HEEFT EIGENHANDIG DE SPION OVERMEESTERD! KIJK EENS, HIJ HEEFT ER ZIJN GEWEER BIJ STUKGESLAGEN!
LIK, MENEER?
HOERA VOOR BILLIE! HIJ VERDIENT EEN MEDAILLE!
MEDAILLES KAN IK NIET OPETEN! GEEF MIJ MAAR IETS EETBAARS!

Het zwarte lam

Vervolg van bladzijde 3

De lage deur ging open en de man wenkte hen binnen te komen. Ze kwamen in een ruime woonkeuken en hij wees op een paar stoelen die rond een eenvoudige houten tafel stonden. Ze gingen zitten. De man bleef staan en keek hen een voor een aan.

„Ik ben Laval. Jullie willen dus een lam hebben ?"

„Ja, meneer."

„Heb je geld ?"

„Niet veel. . . maar, ziet u, het is voor dat zieke vriendje en we dachten. . ."

„Je dacht: meneer Laval geeft ons er wel eentje voor niks mee, hè ?"

Marco wist niet hoe het kwam, maar hij mocht meneer Laval niet. De man was groot en sterk, hij had lange, benige handen en zijn ogen waren pikzwart. „We wilden alleen eens weten wat een lam kost," zei hij.

Laval lachte kort en antwoordde: „Dat kunnen jullie toch niet betalen. Schapen en vooral lammeren zijn vandaag de dag nogal prijzig en daar komt bij dat ik al mijn schapen pas geleden verkocht heb. Tja. . . een lam om cadeau te geven. . ."

Hij leunde tegen een kast en keek de kinderen een poosje doordringend aan. Toen vroeg hij: „Waar komen jullie eigenlijk vandaan ?"

„Van Hautepont, meneer."

„Zo, zo, van Hautepont. Dus jullie zijn wel bekend in deze streek ? Je hebt zeker al vaak in de bergen gezworven ?"

„O ja, meneer, we gaan altijd lange wandelingen maken."

„Zijn jullie al eens aan de grens geweest ?"

Marco knikte. „Ja, als mijn vader naar Santis gaat, mag ik weleens mee. Ik heb een oom in Santis."

De man knikte en scheen na te denken. „Zouden jullie iets voor me willen doen ?" vroeg hij toen. Marco en Alec keken hem vragend aan. „Zouden jullie een troep schapen van de ene plaats naar de andere kunnen brengen ?" Nu knikten ze allemaal ijverig. „Goed," zei Laval. „Dan kan ik jullie misschien helpen. Je moet namelijk weten, dat ik schapen naar een man in Santis moet brengen, maar ik heb er zelf geen tijd voor en ik kan niemand krijgen die het voor me wil doen. Als jullie de dieren wegbrengen, krijgen jullie als beloning een lammetje. Nou, is dat wat of niet ?"

Marco, Alec, Antoine en de anderen keken elkaar aan. Ze wisten niet goed wat ze moesten zeggen. „Bedoelt u," vroeg Marco, „dat we dan voor niks een lammetje van u krijgen ?"

„Ja, zo gauw als je de andere dieren bij die man in Santis afgeleverd hebt. Je gaat van hier naar de grens, dat is ongeveer een half uur, en vandaar naar Santis, dat is een goed uur. Je levert de dieren af en komt hier terug. Dan geef ik jullie een lam en de zaak is voor elkaar. Nou ?"

„Wanneer zouden we dat moeten doen, meneer ?" vroeg Alec.

„Wanneer kunnen jullie ? Donderdagmiddag ? Ja ? Afgesproken." Laval liep naar de deur en hield hem open. Toen de kinderen achter elkaar naar buiten gingen, zei hij: „Maar denk erom: tegen niemand iets zeggen. Als bekend wordt, dat jullie op deze manier een schapelam kunnen verdienen, komen de kinderen van al de dorpen in de omgeving en daar kan ik niet aan beginnen. Dus denk erom, monden dicht."

De kinderen knikten ijverig en Marco zei: „Dank u wel, meneer Laval. We zullen zorgen dat we donderdag op tijd hier zijn."

Donderdagmiddag om twee uur waren Marco, Alec, Antoine, Juliette en de kleine Angélique weer bij het huis van meneer Laval. Ze hadden tegen niemand iets verteld. Laval kwam hen tegemoet. Hij bracht hen naar een van de schuren achter het huis en deed de grote deur open. Binnen was het schemerig donker, maar toen de kinderen eraan gewend waren, zagen ze aan de linkerkant een ruime houten box, waarin een aantal langharige schapen stond, zoals in de Pyreneeën gehouden worden. „Zo, jongens," zei Laval en hij ging op de box af. „Ik zal het hok openmaken en de dieren naar buiten drijven. Ze zijn erg mak, dus jullie hoeven niets anders te doen dan te zorgen dat ze bij elkaar blijven. Niet te veel opjagen, rustig aan, dan gaat alles gesmeerd." Hij zette het deurtje van de box open en de schapen liepen een voor een naar buiten. Laval haalde intussen een briefje uit zijn binnenzak en gaf het aan Marco. „Daar staan de naam en het adres op van de man aan wie je de dieren moet afleveren. Als alles voor mekaar is, kom je hier maar terug, dan mogen jullie een lam uitzoeken. Jullie weten de weg, hè ?"

Marco was erg onder de indruk, want diep in zijn hart had hij nog steeds een soort van schuldgevoel.

De kinderen knikten en gingen naar buiten. Marco, Alec en Antoine begonnen de schapen op te drijven. Ze hadden van Laval ieder een lange stok gekregen, zoals echte schapenhoeders hebben, aan de onderkant daarvan zat een klein schopje, waarmee je een kluitje zand naar een schaap kon gooien dat te ver van de kudde was afgedwaald. Maar de dieren waren gewillig en liepen rustig voor hen uit. Marco telde ze en zag dat het er twintig waren. Ze hadden een grijsbruine kleur,

uitgezonderd één jong dier, dat pikzwart was. Toen ze een eind gelopen hadden, keek Marco nog eens om naar de boerderij van Laval. Hij zag de man bij de deur staan. Hij had de handen in de zij en tuurde naar de verdwijnende groep dieren. Marco keek Alec aan en zei: „En toch mag ik die Laval niet erg. Op de eerste plaats had ik steeds het gevoel dat hij dwars door me heen keek en op de tweede plaats vind ik hem helemaal geen echte boer."

„Nee," gaf Alec toe, „een echte boer is hij niet. Ik geloof dat hij niet uit deze streek komt. Maar wat maakt dat uit? Als wij ons cadeau voor Vincent maar kunnen verdienen."

Na enige tijd kwamen de kinderen op een breed pad, dat naar de grens voerde. Het werd door de mensen van Hautepont en omgeving gebruikt om naar de markt in Santis te gaan. Aan beide kanten rezen de bergwanden loodrecht omhoog en het was dus niet moeilijk de troep dieren bij elkaar te houden. Alec en Marco liepen voorop en Antoine en de meisjes sloten de stoet. Het pad werd even later breder en er kwamen van links en rechts enkele bergpaden op uit. Na een paar honderd meter kwam er een bocht en toen zagen ze opeens twee mannen op zich afkomen. Zij waren gekleed in het uniform van de Spaanse douane.

„Als dat Marco Menzou niet is," riep een van de mannen en hij begon te lachen. „Ha, die Marco. Waar is je vader?"

„Vader is thuis, meneer," zei Marco. „We brengen een troep schapen naar Santis voor meneer Laval."

„Laval?" vroeg de andere man. „Bedoel je die knaap die in dat eenzame huis woont hier een half uurtje vandaan?"

„Ja," zei Marco. „Hij moest zijn schapen naar een man in Santis brengen, maar hij had zelf geen tijd en hij kon niemand vinden die het voor hem wilde doen. Nou, en toen hebben wij. . ."

„Zo, zo," zei de man. De schapen stonden wat te grazen langs de kant van het pad en de beide mannen keken er aandachtig naar. „Hm," zei de een tegen de ander, „vreemde snoeshaan, die Laval. Ik wist niet dat hij tegenwoordig schapen fokt." Hij liep tussen de dieren door en streek er hier en daar een over de vacht. „Mooie beestjes," bromde hij, „zullen heel wat opbrengen. Nou, enfin, ga je gang maar. Weten jullie de weg naar Santis?"

„Ja, meneer," zei Marco.

„Nou, vooruit dan maar. Veel geluk."

„Dag, meneer," riepen ze allemaal en trokken verder.

Het Spaanse landschap verschilde weinig van het Franse. Ook hier hoge bergwanden en weinig bomen. De kinderen liepen een tijdje zwijgend voort tot Angélique begon te klagen dat ze moe werd en wilde rusten. Het was warm en door de droogte van de laatste tijd waren de bergpaden heet en stoffig. Toen ze even later een klein dennenbosje bereikten, dreven ze de dieren onder de bomen, waar ze zich te goed konden doen aan het frisse mos, en gingen in de schaduw op de grond zitten. Juliette had boterhammen meegenomen. Terwijl ze aten, keken ze naar de grazende kudde.

„Je dacht: meneer Laval geeft ons er wel eentje voor niks mee, hè?"

„Zien jullie die zwarte daar?" vroeg Marco. „Mooi beestje, hè? En nog jong. Die zou ik best willen hebben voor Vincent."

Het diertje was naar hen toe gekomen en Juliette voerde het een stukje brood.

„Zwarte schapen zijn zeldzaam en dus helemaal duur," zei Antoine al kauwend. „Zo een geeft Laval heus niet voor niks weg. En bovendien zijn deze schapen verkocht aan die man in Santis."

„Hebben jullie in de schuur bij Laval eigenlijk nog meer schapen gezien behalve deze?" vroeg Marco opeens.

Het bleek dat niemand andere dieren gezien had, maar Antoine zei: „Er was nog een schuur, misschien dat ze daar stonden."

Nadat ze een tijdje gerust hadden, stond Marco op. „Kom," zei hij en rekte zich uit. „We moeten verder. Het is nog wel drie kwartier lopen naar Santis." Hij ging het bos in en begon de dieren op het pad te drijven. Maar opeens bleef hij staan en tuurde in de verte. „Jongens," riep hij, „kijk daar eens. Daar komt iemand aan. Het lijkt wel of hij ons roept."

Langs het bergpad vanwaar ze gekomen waren, kwam een man aanhollen en toen hij dichterbij gekomen was, zagen de kinderen, dat het een van de douanemannen was, die ze bij de grens ontmoet hadden.

„Wat zou hij willen?" zei Antoine. „Hij zwaait met zijn armen. Er is vast iets aan de hand."

„Hee," riep de man uit de verte. Toen hij bij hen gekomen was, zei hij met een zucht: „Jongens, het spijt me, maar er is iets niet in orde. We zijn er net pas achter gekomen."

„Wát is er niet in orde?" vroeg Marco.

„Jullie zullen het wel horen als we bij de grenspost zijn. Drijf de schapen maar gauw terug. Hoe gauwer we weer aan de grens zijn, hoe beter."

Marco, Alec en Antoine keken elkaar aan. „Maar. . . we moeten naar. . ."

„Weet ik, weet ik en het spijt me maar er is niets aan te doen."

„Als we de schapen niet in Santis brengen, krijgen we geen beloning. Dat heeft Laval gezegd."

„Dat kan allemaal heel best waar zijn, maar er is niets aan te doen. Hoog bevel. Kom, schiet op. We moeten onmiddellijk terug."

De kinderen begonnen de dieren een beetje onwillig terug te drijven. Ze begrepen er niets van en keken vragend naar de douaneman, die met grote passen voor de stoet uit liep.

Toen ze bijna weer bij de grens waren, liet de man hen een pad inslaan dat naar rechts afboog en even later uitkwam op een brede weg. In de verte zagen ze een wachthuis van de douane en een rood-

geverfde slagboom. Vlak erbij stond een grote, zwarte auto.

„Hier zijn we straks niet langs gekomen," zei Marco.

„Weet ik wel," antwoordde de man, „maar ginds in die post is iemand die jullie wil spreken."

Ze dreven de dieren aan de kant en gingen met de man op het wachthuis af. Bij de deur bleven ze staan, maar de man zei: „Ga maar naar binnen." Ze kwamen in een ruim vertrek, waar een stuk of zes douanemannen bij elkaar stonden. Achter een houten bureau zat een oudere man, blijkbaar de commandant. Hij wenkte de kinderen bij zich en wees op een paar stoelen. Toen ze zaten, stond hij op en kwam vlak voor hen staan.

„Zo," zei hij, „nu moeten jullie eens heel goed luisteren. Ik heb gehoord van jullie tocht met die schapen. Vertel eens: van wie zijn ze en bij wie moesten jullie ze afleveren?"

„Ze zijn van monsieur Laval," zei Marco. Hij haalde een papiertje uit zijn zak te voorschijn en gaf het aan de commandant. Deze vouwde het open en las hardop: „Manuel Gonsalvez. Zo, zo, precies wat ik dacht. Manuel Gonsalvez. Kennen jullie hem?"

„Nee, meneer," zei Marco.

„En kenden jullie Laval voor je aan dit werk begon?"

„Nee, meneer."

„Zo, nou, dat is dan maar goed ook, want deze heren zijn geen best gezelschap voor jullie. Weten jullie ouders hier iets van?"

„Nee, meneer. Laval heeft gezegd dat we er met niemand over mochten praten."

„Dat dacht ik wel. Nou, dan weet ik voorlopig genoeg." Hij draaide zich om en gaf een teken aan een van de mannen. Deze liep naar een deur achter in het vertrek en opende die. Hij ging naar binnen en kwam even later terug met iemand die de kinderen onmiddellijk herkenden. Het was Laval. Hun ogen werden groot van verbazing. Laval werd voor de tafel van de commandant geleid. „Nou, Laval," zei deze, „ik ben bang dat we je list doorzien hebben, man. De kinderen die met jouw schapen op stap waren, heb ik terug laten halen. Ze zijn volkomen onschuldig, want ze wisten van jouw praktijken niets af. Ik vind het alleen laf, dat je hen het vuile werk wilde laten opknappen om zelf buiten schot te blijven. Of ontken je soms nog steeds alles?"

„Ik snap niet wat je bedoelt," zei Laval en zijn stem klonk schor. „Jullie hebben me hier aan de grens aangehouden. Je hebt me in dat kamertje opgesloten en je schijnt me ergens van te willen beschuldigen. Ik zou weleens willen weten. . ."

„Goed." De commandant trok een lade van zijn bureau open en legde iets op tafel. Toen hij zijn hand weghaalde, uitten de kinderen een kreet van verbazing. Op het glimmende tafelblad lag een kleine, flonkerende steen. Het zonlicht werd er honderdvoudig in weerkaatst. Ze keken allemaal in opperste verbazing toe en Marco zag dat Laval een beetje bleek werd.

„En, Laval?" vroeg de commandant. „Wat heb je hierop te zeggen?"

„Ik. . . eh. . . wat heb ik met die steen te maken? Wie bewijst dat hij van mij is? Ik . ."

„Hij is ook niet van jou, maar je wilde hem wel stiekem naar het buitenland zien te krijgen, waarschijnlijk onder dwang van je opdrachtgever, want ik neem aan dat jullie in een bende werken. Je had inderdaad een heel geraffineerd plan bedacht, Laval."

„Ik weet niet waar. . ."

„Goed, kom dan maar mee. Dan zal ik een beter en overtuigender bewijs leveren."

De commandant was opgestaan en liep naar de deur. Twee douanemannen namen Laval tussen zich in. Nieuwsgierig liepen de kinderen achter hen aan.

Toen ze buiten kwamen liep de commandant naar de schapen, die rustig graasden onder een paar bomen. Toen hij er vlakbij was, wenkte hij de anderen. „Zoeken," beval hij. „We zúllen het bewijs vinden."

De mannen liepen op de schapen af en begonnen ze een voor een te betasten. De dieren bleven geduldig staan. Laval, die nog steeds door twee man werd bewaakt, maakte opeens zenuwachtige bewegingen. Na enige tijd waren alle dieren afgewerkt op het zwarte lam na. Het diertje was een beetje schuw en moest door twee mannen gevangen worden. Toen ze het te pakken hadden, haalde een van hen zijn vingers door de wollige vacht. Opeens liet hij een vreugdekreet horen. Hij haalde zijn hand uit de vacht en hield iets omhoog. Het was een klein, zwartleren zakje. Hij gaf het aan de commandant en deze keek Laval aan. „Ik hoef het niet open te maken, Laval," zei hij zacht „Ik weet al wat erin zit. Wat heb je hierop nog te zeggen?"

Laval keek naar de grond en zweeg.

Een paar minuten later zaten de kinderen weer in het wachthuis. De commandant stond achter zijn bureau en stak zijn handen in zijn zakken. Hij keek naar de vragende gezichten voor hem en begon te lachen. „Ik geloof dat jullie van de hele zaak nog niet veel snappen, is het wel?" vroeg hij.

„N-nee, meneer. . ."

„Dan zal ik het jullie uitleggen." Hij ging zitten en vervolgde: „Laval is iemand die bij de Franse douane en bij ons niet al te best bekend staat. We verdenken hem al een hele tijd van smokkelarij, maar het is tot nog toe niet mogelijk geweest een bewijs tegen hem in handen te krijgen. Hij woont nu ongeveer een jaar op de boerderij even over de grens, maar in werkelijkheid is hij helemaal geen boer. Zijn naam is ook niet Laval, hij heet Pedro Garin en is Spanjaard. Toen jullie aan de grens kwamen met die schapen en vertelden dat je die voor Laval naar Santis moesten brengen, hadden de douanemannen niet direct argwaan. Dat werd echter anders toen jullie een tijdje weg waren. Toen vonden zij op het pad de steen, die ik daarstraks heb laten zien.

Jullie moesten die verloren hebben, want na jullie was er niemand gepasseerd. Ze kwamen het hier bij mij vertellen. We begrepen direct dat jullie er niets mee te maken hadden, maar op de een of andere manier door Laval gebruikt werden om diamanten — want dat is een diamant — over de grens te smokkelen. Toen dachten we opeens aan de schapen. Het leek een fantastisch idee, maar toen we er nog eens over piekerden, kwamen we tot de overtuiging dat Laval bij de dieren iets verborgen had, waarvan jullie niets wisten. Op dat ogenblik — en dat was voor ons zuiver geluk — wilde Laval in zijn auto hier de grens over. Ik liet zijn wagen doorzoeken en voelde hem voorzichtig aan de tand, maar kon natuurlijk nog niets bewijzen. Daarom besloot ik jullie terug te halen. Natuurlijk was het een gok, toen ik bevel gaf de schapen te onderzoeken, maar gelukkig hebben we de waarheid achterhaald. Laval alias Garin is er gloeiend bij. En bovendien die Manuel Gonsalvez. Ik heb al een paar mannetjes uitgestuurd om hem te arresteren. Het zou me niets verwonderen als we door deze twee arrestaties een hele bende kunnen oprollen, die zich bezighoudt met het smokkelen van diamanten." De commandant verschoof een stapel papieren op zijn bureau en keek de kinderen aan. „Nou, en dat is dan alles. Jullie hoeven dus niet naar Santis. De schapen nemen wij in beslag, want ik heb zo het idee dat Laval daar ook niet eerlijk aangekomen is. Zelf wordt hij voorlopig achter slot en grendel gezet."

„Maar. . ." zei Juliette, die het eerst van haar verwondering bekomen was, „maar Laval had gezegd dat we na afloop van de tocht bij hem terug moesten komen. En nu blijkt dat hij intussen al hier over de grens. . ."

„Natuurlijk," knikte de commandant. „Als jullie inderdaad teruggekomen waren, was je voor een dichte deur gekomen, want Laval had heel andere plannen. Wat hij zei was alleen een smoesje."

„Het ergste is," zei Marco nadenkend, „dat hij ons had beloofd. . ."

„Wat had hij jullie beloofd? O, een beloning zeker? Ja, dat is erg jammer, maar daar zal wel niets van terechtkomen, vrees ik. . . Wat zou de beloning zijn?"

„Een lammetje," zei Marco. „We wilden het aan onze vriend Vincent geven. Hij is ziek en. . ."

„Een lammetje?"

„Ja, en we wilden zo graag het zwarte lam hebben," zei Juliette vlug.

De commandant dacht even na en zei toen: „Ga maar eens naar buiten." Zij liepen naar buiten en zagen dat Laval juist naar de zwarte auto gebracht werd. De portieren klapten dicht en de motor begon te zoemen. De commandant liep er vlug heen en gaf een teken aan de chauffeur. Toen liep hij naar de achterkant van de wagen en opende de deur. „Laval," zei hij, „ik hoor dat je de kinderen een beloning beloofd hebt, die je natuurlijk niet van plan was te geven. . ."

Er kwam geen antwoord.

„Je hebt gezegd dat ze een schapelam zouden krijgen. . ."

In de wagen bleef het stil.

„Ik weet wat je zeggen wilt, Laval," zei de commandant op vriendelijke toon. „Je wilt waarschijnlijk zeggen, dat die schapen helemaal niet van jou zijn. Vermoedelijk heb je ze in de loop van de tijd gestolen met de bedoeling ze nu te gebruiken om je smokkelwaar te vervoeren. Als dat zo is, kun je er natuurlijk geen cadeau geven. Heb ik gelijk?"

Er kwam een gemompel uit het binnenste van de auto.

„Dus je hebt ze inderdaad gestolen. Ze zijn niet van jou, hè?"

„Een is er van mij. Ik heb het eerlijk gekocht."

„Welk?"

„Het. . . zwarte lam."

De commandant deed de deur dicht en gaf de chauffeur een teken. Daarop reed de auto weg. De commandant keek de kinderen aan en zei: „Jullie moeten maar gauw naar huis gaan. Het is al laat en ze zullen thuis ongerust worden."

Zwijgend draaiden de kinderen zich om en gingen het pad op. Maar ze waren nog geen tien meter verder, toen de commandant hen riep. „Hee, wacht even," zei hij lachend. „Jullie vergeten iets. Het cadeau voor je vriendje. Daar. . . het zwarte lam."

Hij hield het dier in zijn handen en gaf het aan Marco. „Doe die Vincent de groeten van me en wens hem beterschap," zei hij. „En laat hij maar veel plezier hebben van zijn lam. Laval is zijn belofte toch nog nagekomen. Het was het enige, dat hij kón geven."

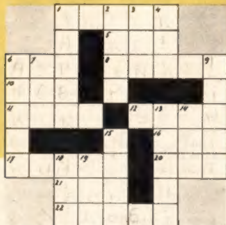
„Wat zou hij willen?" zei Antoine. „Hij zwaait met zijn armen. Er is vast iets aan de hand."

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal :

1 Mannetjeskat
5 Klein soort hert
6 Berg
8 Gewricht tussen voet en been
10 Ontkenning
11 Mand
12 Diertje met acht poten
16 Stenen schrijfgerei
17 Bouwval
20 Honderd vierkante meter
21 Lof
22 Landbouwwerktuig

Verticaal :

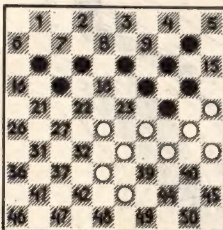
1 Zeerover
2 Tocht, ook: honger
3 Telwoord
4 Stelling, waarop bijvoorbeeld boeken geplaatst kunnen worden
6 IJzeren haak, waarmee een schip wordt vastgelegd
7 Jongensnaam
9 Evenaar
13 Kwelling, onheil
14 Bewoner van Ierland
15 Beruchte Romeinse keizer
18 Boom
19 Meisjesnaam

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	A	R	A		K		K	A	F	T	
R		I		A	A	N		A	L		O
O	V	E	R	S	T	E		L	U	I	M
S	A	M		L	E	E	P		W		A
E			B	A	R		R	E	E	P	
	O	O	R				O	D	E	U	R
K	O	L	O	S				E	L	K	
	K	I	N	A		H	O	L			T
E		F		S	T	A	P		K	O	U
V	A	A	L		E	V	E	N	A	A	R
A		N	U		R	E	N		N		F
	S	T	I	P		N		T	O	N	

Damprobleem

Ingezonden door Albert Pater (12 jaar), Amsterdam

Jullie weten dat het dambord genummerd is van 1 tot en met 50; dat heeft namelijk al in een vroeger nummer van Sjors gestaan.

Zet nu negen zwarte damstenen op de velden 10, 11, 12, 13, 14, 17, 19, 20 en 24. Daarna negen witte damstenen op de velden 25, 28, 29, 30, 33, 34, 35, 38 en 43.

Wanneer je de stenen goed hebt opgezet, zullen ze precies zo staan als op het dambord hierboven.

De opgave luidt nu: *Wit is aan zet en wint de partij door een damzet naar veld 4.*

De maker van dit probleem schrijft, dat het nogal moeilijk is en dat hij niet gelooft dat iemand de oplossing zal vinden. Maar dat nemen jullie toch zeker niet, hè?

Dickie Dapper

COCO
de
CLOWN

VANMIDDAG MOET JE VOETBALLEN IN HET CIRCUSELFTAL, COCO.

DAN GAAN WE GAUW OEFENEN.

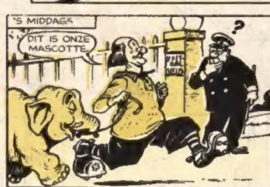

AI, WAT EEN KOGEL!

BONK
BONK

DAT IS KNAP, HOOR!

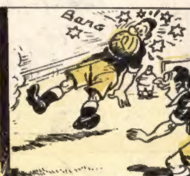

IK BEN EEN SLECHTE KEEPER!

IDEE!

'S MIDDAGS
DIT IS ONZE MASCOTTE.
?

O, DIE HOUD IK NOOIT!

HA! HA! HA!

Bang

GOED ZO!

PRACH-TIG!

BRAVO, TIMBO!

CIRCUS ZIRZINI

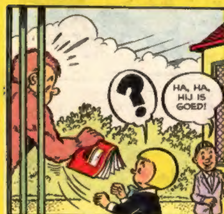

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.